

Daniela Lysá, 27 rokov, Lubochňa

Čo je ešte večné okrem Ríma

Človeku sa jednoducho nahnú do očí slzy, keď má niekoho rád. A tiež keď uvidí naživo mesto s prívlastkom večnosti.

V rukách držím teplo a pod nohami mám starú cestu. Je horúco a nad nami sa vznáša omamná vôňa bazalky. Motorkár prefrčí popri nás a auto v diaľke zatrúbi. Černoch nám ponúka kabelky a náramky, za rohom sa týči obchodík s magnetkami.

Svrbia ma palce po ďalších miestach, kde ma zakrútiš pod rímskym slnkom.

Ak by sme tam nešli, určite by som prišla o desať dní vymaľovaných na tyrkysovo v mojej imaginárnej taštičke spomienok. Prišla by som aj o pocity, aké je to byť zachytená s úsmevom na schodoch či na pahorku Palatín. A keď mi minca padne do fontány, len sa pousmejem, lebo sen zažblnkoce a padne na dno.

Mám desať prstov na rukách, ale nestačia mi na to, aby som do každého z nich vložila jednu krásnu spomienku. Je ich príliš málo. Ale veľa je schodov v bazilike, ktoré potom poskytujú pohľad, ktorý páli krásou očí. Aj tam sme boli a aj tam sa to stalo. Tá večnosť, tá nádhera, tie slzy.

Aj keď by som sa zakrútila do seba a potom od seba a predniesla krútiaci sa tanec, ani tak by som nevyjadřila všetko veselé, čo rozliate víno prináša.

Keď lížete v auguste pred najznámejším amfiteátrom zmrzlinu a za vami stojí niekto vášmu vnútornému ja blízky, určite ste šťastný človek. A tiež vtedy, ak s tým istým človekom stojíte pred chrámom všetkých bohov, Anjelským hradom alebo sochou úspešného významného vojvodu. Vtedy sa môžete cítiť aj vy ako víťazi a pokojne si nechať pokvapkať zmrzlinou šaty nohavice. Aj keď budete špinavý od sladkého pokušenia, na krku sa vám bude tkvieť imaginárna medaila šťastia.

Ak otvoríte okno a uvidíte more, pokojne plačte do vedra. Možno si to nikto nevšimne a možno všetci. Možno budú na vás ukazovať prstom a smiať sa alebo budú plakať s vami. Možno je hriechom nebyť tam, keď tam potrebujeme byť. A možno je len vzácnosť byť tam, keď to od nás očakávajú.

Klamstvo nechávame v mramorovej tvári, však tá si s ním poradí. To však naše dlane neláka. Príťažlivejšie sú pre nás záhrady a múzeá. Poskladané obrazy pravdy dráždia zmysly. A tiež puzzle, z ktorých sme zložení.

Musí to byť zážitok zmoknúť tam. Určite by som tie kvapky zvierala cez sitko a doniesla si ich domov. Tam by som z nich vytvorila šperk a nosila ho na krku. Korálky by sa ligotali práve vtedy, keď by hrmelo. Ale ja by som bola šťastná, lebo by to bol dážď, ktorý ma zmočil, keď sa bohovia hnevali.

Pri západe slnka ma bolí na duši a štekli v mozgu. Ako oáza kvitne ráno, keď odchádzame.

Večná je napríklad ľudská hlúposť. Keď ľudia nevyužijú ten jeden jediný žreb, vstupenku do života naplno a len sa ním pretlkajú, aby sa nepovedalo, a stúpajú špinavými nohami po každej minúte, akoby nemala žiadnu cenu. Ale má.

Večný je aj Boh, ktorý nad nami zalamuje rukami a pýta si dupľu, ale len vtedy, keď je náš krok správny.

Večná je bytosť z mäsa a kostí, ktorá má rada schody tiahnuce sa nahor.

V ruke držím teplo a pod nohami mám starú cestu. Prší.

(Kde mám korálky?)